

Kalász Márton

ÖRÖKSÉG

Sohase láttam táncolni anyámat –
a szőlő gálicpettyes kacsait
tördeli máig is emlékeimben
két zsák búzáért, nyolc véka rozsért.
Arról se tudok: ő fiatalon
szép arcú volt vajon, szitakötő
testét csodálták a részaratók,
s szőke apám pünkösdi nyargaláskor
csak házuk elé kötözte lovát?
Én csupán szárízét láttam vagdalni
téli hajnalon a tűzhely előtt,
zsákot foltozni csendes udvaron;
aztán szőlőbe menni, s alkonyatkor
virágot lopni titkon holt apámnak.
Így zuhog bennem az emlékezés,
s most ádáz örvényként dobálja lelkem –
anyám, akinek húsa homályában
gyilkos ágait növelte a rák,
s nem segíthetett rajta senki sem,
ily örökséget hagyott a fiára.
Nem okolás ez; szájába, tudom,
átok sohase fért... Csak a szegénység
lopott ki mindent érhálós kezéből.
Hisz cseléd voltam, s fél napig gyalog
eljött utánam a messzi tanyára,
sovány pénzét, maradék krumpliját,
hogy tanulhassak, rám költötte el;
s ha ablakdeszkán róttam korai
verseim rendjét, valami ezüst
csillant meg fáradt szemén – az öröm.
Aztán elment... Sohase látta meg
első könyvem; pénzt ruhára, sóra
már nem rejthettem vánkosa alá –
a temetőben hangtalan agyaggá

zsírosult csontja, homloka helyén
nyaranként gyökeredzik a virág.
S én örökségét egyre hordozom:
arcomon a szomorúság jelét,
néma alázat terheit magamban;
s tudom, a szegénység komor világát
halálomig se felejthetem el –
egymáshoz fűzve járunk majd örökké,
mint legelőn az egyigás lovak.

Lyukasóra, 2020/8.